

Despre Vasile Florescu și Dumitru Florea
Din introducerea la *El, mângâierea sufletului meu*¹

Era pe la începutul anului 2007. Mă ocupam cu inventarierea lucrărilor corale compuse de adventiștii români în vederea publicării unei Antologii Corale ce trebuia să apară în întâmpinarea Centenarului Corului Adventist Român 1907-2007 sărbătorit la București în luna iunie 2007. Cu acea ocazie doamna Lucia Florescu-Pavlov mi-a pus la dispoziție un manuscris din anii '60 ai secolului trecut, manuscris care cuprinde întreaga creație muzicală a lui Vasile Florescu, tatăl ei.

Nu este locul aici pentru o analiză corespunzătoare a manuscrisului în sine, o analiză care, fără îndoială, va sta la baza unei lucrări muzicologice de specialitate. Ceea ce trebuie spus aici însă este că la consultarea acestui manuscris m-a uimit faptul că marea majoritate a pieselor îmi erau complet necunoscute; că multe din aceste cântări erau realizate în colaborare cu poetul Dumitru Florea, fratele compozitorului, acest lucru dublând, după părerea mea, valoarea compozițiilor în cauză; că în o bună parte din ele cei doi autori își dezvoltă simțiri și gândiri proprii, simțiri profund îmbibate de iubirea de natură, de România, și mai cu seamă de iubirea magdalezană față de Mântuitorul, cinstirea prieteniei, a frăției, la care se adaugă avertismente la adresa frățietății și a clerului adventist, teme oarecum evitate de adventiștii din România. Era exact ceea ce mă interesa!

În toamna aceluiași an am imaginat proiectul „El, mângâierea sufletului meu”, după titlul uneia din compozițiile celor doi.

Proiectul prevede alegerea a cel puțin zece piese inedite din cele 175 ale manuscrisului, prelucrarea lor sub formă de suită pentru corul mixt, interpretarea lor de către corul „Sola Scriptura”, cor a cărui membră este și Lucia, și prezentarea lor în primă audiție în Adunarea Labirint într-o formă corespunzătoare viziunii mele. Îndată ce am primit acordul Luciei, a lui Gabriel Vasilescu, dirijorul corului „Sola Scriptura”, și a coristelor și coriștilor acestui cor, m-am apucat de lucru, terminându-l în acest ajun de An Nou 2008.

Lucrarea este dedicată pionierilor Lucrării adventiste de expresie română, cu deosebire celor doi – Vasile Florescu și Dumitru Florea –, precum și credincioșilor din toate timpurile ai Adunării Labirint, adunarea copilăriei mele.

În atmosfera severă, strictă, sumbră, apocaliptică, gravă, cripto-calvinistă, plină de severitate, rațională, anti-emoțională caracteristică adventismului românesc din perioada inițială, conradiană, germanică, prebelică a lui, își face prezența încă din anii '20 ai secolului trecut un tot mai clar adventism optimist, tineresc în care dragostea de natură și dragostea de oameni și de viață, și cinstirea românității țin cumpăna față de excesele celuilalt. Această nouă tendință este reprezentată de o generație de tineri adventiști români printre care figurează și Vasile Florescu (1904-1974) și Dumitru Florea (1899-1984) din București, frați atât de corp, cât și „de credință”.

¹ Mircea Valeriu Diaconescu, *El, mângâierea sufletului meu. Zece cântece religioase inedite de Vasile Florescu (1904-1974) pe versuri de Dumitru Florea (1899-1986) și prelucrate pentru cor mixt de Mircea Valeriu Diaconescu (1929-)*, Aachen, 2008.

Deși colaborarea acestor lor s-a desfășurat și pe teren administrativ – unul mult timp șef al publicațiilor adventiste, celălalt șef al Uniunii – colaborarea lor de o viață întreagă, colaborarea lor semnificativă, a avut loc în special pe terenul creației muzicale și poetice. Vasile este un entuziast, un extrovertit, un talentat melodist, un editor, un mare animator al comunității adventiste, un promotor al creației originale, un important stâlp al mișcării corale din biserică. Dumitru este un introvertit, un gânditor, un diplomat, un tactician, un poet, un înflăcărat, un consecvent luptător pentru afirmarea în comunitate a unui adventism al blândeții și al dragostei, al îngăduinței.

Temele preferate ale celor doi sunt: Frățietatea și comuniunea spirituală, A doua venire, Sabatul. Aceste teme aurite și azurite sunt împletite cu firul cel roșu al dragostei înfocate față de Isus. Isus este ceea ce rămâne din tot și din toate, singurul sprijin, singura mângâiere a fiecăruia. Așa că dacă în suita celor zece cântări se pleacă de la general, de la colectiv, de la național, până la urmă se ajunge la particular, la individual. Aici cuvântul cheie este „Amândoi”, cuvânt care reflectă atât relația dintre individ și Isus, cât și relația dintre cei doi frați colaboratori: Vasile și Dumitru. [...]

Mircea Valeriu Diaconescu, Aachen, Germania, 31 decembrie 2007